

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/53/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200116
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014200116.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: JUDr. P., advokát s.r.o., Q. XX, O., IČO: 36 866 598, proti žalovanému: Univerzita Komenského v Bratislave, Šafárikovo nám. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. j. /2013/OLP/609 zo dňa 11. decembra 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/15/14-43 zo dňa 19. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/15/14-43 z 19. novembra 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie rektora žalovaného č. j. /2013/OLP/609 z 11. decembra 2013, ako aj rozhodnutie Univerzity Komenského v Bratislave, rektorát číslo OVV 112/2013 zo dňa 21.10.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že žalobca požiadal listom zo dňa 24.09.2013 v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám povinnú osobu - Univerzitu Komenského o poskytnutie informácií (zaradených do ôsmich okruhov), pričom po predĺžení lehoty na vybavenie jeho žiadosti povinná osoba vydala rozhodnutie číslo OVV 112/2013 s uvedením dátumu odoslania 21.10.2013, ktorým mu odmietla poskytnúť požadované informácie s odôvodnením, že ich nemá k dispozícii.

Krajský súd posudzoval napadnuté rozhodnutia v rozsahu podaných námietok žalobcu - nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj formálnych nedostatkov prvostupňového rozhodnutia (neuveďenie dátumu jeho vydania) a druhostupňového rozhodnutia (neuveďenie orgánu, ktorý ho vydal).

Ohľadom námietky žalobcu o nepreskúmateľnosti tzv. fiktívneho druhostupňového rozhodnutia (zo dňa

26.11.2013) a následnej nemožnosti vydania opätovného druhostupňového rozhodnutia (vydaného dňa 11.12.2013), keďže o podanom odvolaní už druhostupňový správny orgán rozhodol a to fiktívnym rozhodnutím zo dňa 26.11.2013, krajský súd uviedol, že v zmysle existujúcej judikatúry v prípade, ak druhostupňový správny orgán vydá rozhodnutie o odvolaní oprávneného síce po zákonom stanovenej lehote (§ 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z.), ale v lehote do podania žaloby o súdny prieskum takéhoto rozhodnutia, súd na tzv. fiktívne druhostupňové rozhodnutie neprihliadne a podrobí súdnemu prieskumu reálne vydané druhostupňové rozhodnutie. Preto súd v danom prípade podrobil prieskumu druhostupňové rozhodnutie žalovaného vydané dňa 11.12.2013 a na tzv. fiktívne rozhodnutie žalovaného neprihliadal.

Ohľadom vznesených námietok o formálnych nedostatkoch preskúmaných rozhodnutí krajský súd uviedol, že prvostupňové rozhodnutie obsahuje v záhlaví označenie dátumu a miesta odoslania. Súd mal za to, že uvedeným dňom (21.10.2013) bolo predmetné rozhodnutie vydané a zrejme v danom prípade išlo o chybu v písaní, ktorá však nie je takej intenzity, že by bola spôsobilá mať vplyv na zákonnosť tohto rozhodnutia a preto táto námietka nie je dôvodná. Krajský súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu ohľadom formálneho nedostatku druhostupňového rozhodnutia žalovaného (zo dňa 11.12.2013), nakoľko z obsahu tohto rozhodnutia je zrejmé, aký orgán rozhodnutie vydal a podpísal (rektor Univerzity Komenského v Bratislave - prof. RNDr. C., PhD.) a táto skutočnosť je jasne uvedená v záhlaví tohto rozhodnutia.

Vznesenú námietku nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd vyhodnotil ako dôvodnú. Pri skúmaní tejto námietky sa krajský súd podrobne zaoberal obsahom jednotlivých bodov žiadosti žalobcu a potom musel konštatovať, že žiadosť v časti pod bodmi 3 a 8 nebola žiadosťou o poskytnutie informácií, ale bola žiadosťou o zaujatie stanoviska, ktoré povinná osoba a ani žalovaný bez ďalšieho nemuseli mať k dispozícii, ale takéto stanovisko by museli vytvárať. Kvalitatívne spracovanie existujúcich, prípadne aj už zverejnených informácií do podoby, že sa z nich stanú informácie nové, nie je predmetom poskytovania informácií v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Preto ani nebolo povinnosťou v týchto bodoch žiadosti žalobcu vyhovieť a požadované informácie (stanoviská) mu poskytnúť.

Z obsahu ostatných bodov žiadosti žalobcu - 1, 2, 4, 5, 6, 7 mal krajský súd za to, že sa jednalo o štandardné žiadosti o poskytnutie informácií vyplývajúce zo všeobecne platných právnych predpisov, resp. vnútorných predpisov žalovaného, čo bolo v konečnom dôsledku uvedené aj v preskúmaných rozhodnutiach samotným žalovaným a preto, ak žalobca na sprístupnení týchto informácií trval a tieto mali byť aj podľa obsahu preskúmaných rozhodnutí verejne prístupné na webovom sídle Univerzity Komenského v Bratislave, tak potom bolo povinnosťou žalovaného tieto informácie žalobcovi v adekvátnom rozsahu poskytnúť (§ 7 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.). Dané informácie mohli byť žalobcovi poskytnuté bez nutnosti ich vytvárania alebo spracovávania povinnou osobou. Zároveň sa v ich prípade nejednalo ani o podávanie právnych stanovísk alebo výkladov zákonov, prípadne vnútorných predpisov UK Bratislava. Mylne bolo uvedené v druhostupňovom rozhodnutí žalovaného, že nebolo jeho povinnosťou už zverejnené a verejne prístupné informácie poskytnúť, nakoľko ustanovenie § 7 ods. 2 priamo takúto povinnosť stanovuje a žalovaný sa týmto ustanovením dôsledne neriadil.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol o zrušení (podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. rozhodnutí druhostupňového, ako aj prvostupňového správneho orgánu, keďže obe vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd poukázal na to, že žalovaný je viazaný vysloveným právnym názorom súdu v tomto rozhodnutí (§ 250j ods. 7 O.s.p.) a jeho úlohou bude v novom konaní vysporiadať sa so žiadosťou žalobcu a sprístupniť mu požadované informácie, okrem tých bodov jeho žiadosti (3 a 8), ktoré nevyhodnotil krajský súd ako žiadosť o informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a priznal vo veci úspešnému žalobcovi náhradu trov konania vo výške 70 € titulom zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný. Uviedol, že s vyššie uvedeným záverom prvostupňového súdu sa nestotožňuje, nakoľko má za to, že krajský súd vyhodnotil jeho námietky sčasti ako dôvodné, t.j. v bodoch 3 a 8 sa stotožnil s rozhodnutím žalovaného,

no v ostatných bodoch sa priklonil k námietkam žalobcu.

Žalovaný uviedol k jednotlivým bodom uvedených v žiadosti o sprístupnenie informácií nasledovné:

K bodu 1 žiadosti žalovaný uvádza, že nakoľko bola požadovaná informácia v tejto časti žiadosti „Kedy bolo na Rektorát UK doručené uznesenie prokurátora Generálnej prokuratúry...“ konanie žalovaného, ktorý sprístupnenie tejto informácie odmietol, možno považovať za správne. Žalovaný túto informáciu nemal k dispozícii, vzhľadom na skutočnosť, že (ako uviedol vo svojom rozhodnutí) Rektorát UK neeviduje doručenie predmetného uznesenia. V prípade, ak by žalobcova otázka bola formulovaná napr. „ Bolo na Rektorát UK doručené uznesenie..., a ak áno kedy?“ žalovaný by vydal rozhodnutie o čiastočnom sprístupnení, kde by sa v bode 1 vyjadril k predmetnej otázke a túto informáciu by sprístupnil. Podľa názoru žalovaného ide vo svojej podstate len o formálnu otázku aplikácie jednotlivých ustanovení - t.j. či v tomto prípade aplikovať ustanovenie o sprístupnení alebo ustanovenie o odmietnutí informácie - pričom výsledok je pre žiadateľa (žalobcu) rovnaký.

Pri ostatných bodoch žiadosti, t.j. pri bodoch 2, 4, 5, 6 a 7 žalovaný naďalej zastáva názor, že žalobca vo svojej žiadosti nežiadal poskytnutie informácií, ktoré má žalovaný ako povinná osoba k dispozícii, t.j. jej vnútorných predpisov, ale poskytnutie novej informácie, a to právneho stanoviska, ktoré je potrebné spracovať na základe informácií vyplývajúcich zo všeobecne platných právnych predpisov a vnútorných predpisov povinnej osoby. Žalobca teda žiadal o kvalitatívne nové informácie, ktoré žalovaný nemal k dispozícii.

Ako to konštatoval aj súd vo svojom rozhodnutí, zákon o slobode informácií neukladá povinnej osobe povinnosť na základe žiadosti o informácie vytvárať informácie, ktoré v momente podania tejto žiadosti ešte neexistujú. Sprístupnenie takýchto informácií môže povinná osoba odmietnuť z dôvodu, že ich nemá k dispozícii. Môže ísť napríklad o situácie, keď žiadatelia požadujú od povinných osôb vypracovanie rozborov, analýz, referátov, poskytnutie odborných alebo politických stanovísk, prognóz, alebo výkladov právnych predpisov.

Žalovaný zároveň dôrazne odmieta konštatovanie, že nedodrжал postup podľa § 7 zákona o slobode informácií. Rovnako ako vo svojom druhostupňovom rozhodnutí uvádza, že postup podľa § 7 zákona o slobode informácií (t.j. odkaz na zverejnenú informáciu) je fakultatívny a aj v prípade, že by išlo o informácie, ktoré by žalovaný mal k dispozícii a boli by zverejnené, nemusel by postupovať podľa tohto ustanovenia, ale mohol by postupovať priamo podľa § 16 zákona o slobode informácií a sprístupniť informáciu napr. poštou.

Napríklad, ak by žalobca žiadal sprístupnenie Štatútu žalovaného, žalovaný nemusí postupovať podľa § 7 zákona o slobode informácií, ale môže mu ho sprístupniť spôsobom podľa § 16 ods. 1 zákona o slobode informácií.

Nakoľko ale žalobca žiadal poskytnutie informácií, ktoré sú stanoviskom, teda kvalitatívne novou informáciou, neaplikoval žalovaný postup ani podľa § 7, ani podľa § 16 zákona o slobode informácií, ale sprístupnenie informácií odmietol.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné, neobsahujúce také dôvody, ktoré by odôvodňovali nesprávnosť výroku odvolaním napadnutého rozsudku. Žalovaný v podanom odvolaní v podstate len opätovne predložil právnu argumentáciu, s ktorou sa už právne správnym spôsobom vysporiadal súd prvého stupňa. Rozsudok krajského súdu považoval vo výroku za vecne správny a riadne odôvodnený, spĺňajúci všetky formálne, ako aj obsahové náležitosti vyžadované Občianskym súdnym poriadkom. Prvostupňový súd dospel vo veci k správnym skutkovým ako i právnym záverom o nezákonnosti žalobou napadnutých a

súdom prvého stupňa zrušených rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 1 zákona o slobode informácií, tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám. V poznámke k tomuto ustanoveniu je citovaný aj čl. 26 ústavy, ktorá síce nemá normatívnu povahu, ale vyjadruje zámer zákonodarcu, čo sa týka účelu zákona o slobode informácií, t. j. úpravou v tomto zákone sa má chrániť reálne uplatnenie čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky.

V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 18 ods. 2 veta prvá zákona o slobode informácií ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie.

Ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu (§ 18 ods. 3 veta prvá zákona o slobode informácií).

Podľa § 19 ods. 1 zákona o slobode informácií proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí

požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy (§ 19 ods. 2 zákona o slobode informácií).

Podľa zhora citovaného § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 221/2000 Z. z. možno podať opravné prostriedky, ktorými sa žiadateľ môže brániť proti odmietnutiu požadovanej informácie alebo nečinnosti povinnej osoby, ktorá spočíva v márnom uplynutí lehoty na rozhodnutie o žiadosti ustanovenej v § 17 citovaného zákona.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Povinnosťou správneho orgánu s poukazom na vyššie uvedené, je zaoberať sa pri odôvodnení rozhodnutia všetkými skutkovými okolnosťami, vykonanými dôkazmi, vyvodit' z týchto dôkazov skutkové a právne zistenia a potom voľným správnym uvážením pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona o slobode informácií a medzi, ktoré zákon stanoví, dospieť pri dodržiavaní logického výkladu k rozhodnutiu.

Postup odvolacieho orgánu je uvedený v § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií. Odvolací orgán musí rozhodnúť do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie (procesná fikcia), ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia, čo je ďalšia procesná fikcia. V § 19 ods. 4 tohto zákona sa ustanovuje, že rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona, za ktorý sa považujú ustanovenia § 244 a nasl. O.s.p.

Napriek legislatívne neobvyklému zaradeniu súdnej ochrany k opravným prostriedkom podľa správneho poriadku, v skutočnosti pri preskúmaní podľa § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií ide o súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá sa v tomto prípade realizuje prostredníctvom žaloby v správnom súdnictve. Žaloba v správnom súdnictve, na základe ktorej sa môže preskúmať rozhodnutie o odmietnutí žiadosti poskytnúť informáciu, nie je preto opravným prostriedkom.

Správny súd v súdnom konaní neskúma, či existujú dôvody pre sprístupnenie, ale skúma, či existujú dôvody pre nesprístupnenie.

Účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia (§ 18 ods. 3 a § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám) nebolo „legalizovať“ nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil s o žiadosťou na povinnú osobu o sprístupnenie informácií.

Fiktívne rozhodnutie je už svojou povahou nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, a preto bez ďalšieho zrušiteľné správnym súdom.

Súdnemu preskúmaniu rozhodnutia o odmietnutí žiadosti predchádza administratívne konanie, ktoré sa, ak zákon o slobode informácií nemá iné ustanovenie, spravuje správnym poriadkom (§ 22 ods. 1 zákona č. 221/2000 Z. z.). So zreteľom na niektoré jeho osobitosti je nevyhnutné objasniť aj konanie, ktoré

predchádza (musí predchádzať) podaniu žaloby.

Ak dôjde k odmietnutiu požadovanej informácie alebo k márnemu uplynutiu lehoty (prípadne aj predĺženej) na rozhodnutie o žiadosti o informáciu, žiadateľ môže podať odvolanie podľa všeobecných predpisov o správnom konaní [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)].

Ako je uvedené v citovanom ustanovení § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 221/2000 Z. z. o slobode informácií odvolanie sa podáva do 15 dní od odmietnutia poskytnúť informáciu alebo od márneho uplynutia lehoty povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať a rozhoduje o ňom nadriadený povinnej osoby; ak ide o rozhodnutie obecného úradu, je ním starosta (primátor) a o odvolaní proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, ktoré je napadnuteľné len rozkladom, rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Niet pochyb o tom, že prihlásením sa Slovenskej republiky k princípom demokratického právneho štátu, resp. prijatím Listiny základných práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky došlo aj u nás k prechodu od koncepcie diskretnosti verejnej správy (štátnej správy i samosprávy) k princípu publicity správy (t.j. jej otvorenosti a transparentnosti). Tým sa zmenilo základné právne-filozofické východisko pri riešení otázky prístupu verejnosti k informáciám o činnosti verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom a taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov vylúčené.

Zmyslom informovanosti fyzických i právnických osôb o verejnej moci je pre túto moc samu esenciálnou spätnou väzbou, kvalitatívnym faktorom a zároveň aj poistkou proti jej zneužitiu.

Ďalším nepopierateľným významom subjektívneho a tým aj vynutiteľného práva na informácie je jeho funkcia kontrolná vo vzťahu k fungovaniu verejnej moci.

Dostatočne rozsiahly, jednoduchý a rýchly prístup k informáciám má tiež priaznivý vplyv na dôveru občanov v demokratické inštitúcie a na ich ochotu podieľať sa na verejnom živote. Situácie, kedy samotné získavanie podkladových informácií robí občanom problémy, sú pre nich demotivujúce, pretože tým nadobúdajú pocit nemožnosti účinne ovplyvniť správu vecí verejných.

Z hľadiska zhora uvedených zákoných ustanovení a teoretických východísk a zásad bolo potrebné posúdiť aj preskúmanú vec, pričom z nich nesporne vyplýva, že žalovaný v danej veci nepostupoval v súlade so zákonom.

Z obsahu predloženého spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že žalobca svojou žiadosťou zo dňa 24. septembra 2013 požiadal o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. zaradených do celkovo ôsmich bodov:

1/ Kedy bolo rektorátu UK v Bratislave doručené uznesenie prokurátora Generálnej prokuratúry SR JUDr. C. o pribratí špecializovaného vedeckého a odborného pracoviska na podanie znaleckého posudku a to Lekárskej fakulty UK v Bratislave - rozhodnutie zo dňa 23.06.2008 č. k. IV./1 GPt 234/07 v trestnom konaní vedenom proti obvinenej I..

2/ Ak nebolo rektorátu UK v Bratislave doručené toto uznesenie, žiadal uviesť:

- kedy a na základe akého právneho titulu získala Lekárska fakulta UK v Bratislave právnu subjektivitu;
- ak Lekárska fakulta UK v Bratislave nezískala doposiaľ právnu subjektivitu, na základe akého právneho titulu bolo dané uznesenie doručené prof. MUDr. Petrovi Labašovi, CSc.

3/ Ak Lekárska fakulta UK v Bratislave nemala právnu subjektivitu na základe akej právnej skutočnosti dekan Lekárskej fakulty UK v Bratislave mal právomoc konať v mene UK v Bratislave vo veciach týkajúcich sa znaleckého dokazovania v prípadoch, v ktorých je UK v Bratislave pribratá do konania ako špecializované vedecké pracovisko (s použitím § 147 ods. 1, 2 Trestného poriadku), teda kedy dekan Lekárskej fakulty UK v Bratislave získal právomoc konať nad rozsah kompetencií daných mu zákonom o vysokých školách, resp. štatútom UK v Bratislave

4/ Kedy a ktorým svojím rozhodnutím štatutárny zástupca UK v Bratislave s použitím § 143 ods. 2 Trestného poriadku na základe vyššie uvedeného uznesenia prokurátora Generálnej prokuratúry SR poveril vypracovaním znaleckého posudku prof. MUDr. Petra Labaša, CSc.

5/ Kedy a ktorým svojím rozhodnutím štatutárny zástupca UK v Bratislave s použitím § 142 ods. 2 Trestného poriadku na základe vyššie uvedeného uznesenia prokurátora Generálnej prokuratúry SR poveril vypracovaním znaleckého posudku doc. MUDr. Petra Stanka, CSc., prof. MUDr. Petra Turčányho, PhD., doc. Vieru Kořínkovú, CSc., prof. MUDr. Jozefa Bilického, CSc., primára MUDr. Vladimíra Javorku, PhD, doc. MUDr. Martina Hut'ana, CSc., doc. MUDr. Štefana Durdíka, PhD., doc. MUDr. Jána Škultétyho, CSc., doc. MUDr. Mariána Vicianu, CSc., doc. MUDr. Luďka Vrtíka, CSc., doc. MUDr. Jozefa Feldeša, CSc.

6/ V prípade, ak štatutárny zástupca Univerzity Komenského v Bratislave nepoveril profesora MUDr. Petra Labaša, CSc. a tiež nepoveril vypracovaním znaleckého posudku základe vyššie uvedeného uznesenia prokurátora Generálnej prokuratúry SR, žiadal oznámiť informáciu, na základe akého právneho titulu, resp. právnej skutočnosti prof. MUDr. Peter Labaš, CSc. poveroval pedagógov, resp. zamestnancov UK v Bratislave vypracovaním znaleckého posudku.

7/ Na základe akého právneho titulu prof. MUDr. Peter Labaš, CSc. vypracoval a podpísal znalecký posudok v mene UK v Bratislave, Lekárskej fakulty vo vyššie uvedenej trestnej veci vedenej prokurátorom Generálnej prokuratúry SR č. k. IV/1 GPt 234/07 proti obvinenej I..

8/ Na základe akého právneho titulu poskytoval dekan Lekárskej fakulty UK v Bratislave prof. MUDr. Peter Labaš, CSc. informácie o zdravotnom stave Hedvivy Žákovej Malinovej získané zo zdravotnej dokumentácie, ktorú si zabezpečil bez poverenia rektora vykonávať znaleckú činnosť ako dekan Lekárskej fakulty UK v Bratislave slovenským denníkom a týždenníkom.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil spôsobom spĺňajúcim v plnom rozsahu zákonné požiadavky v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Preto by bolo úplne nadbytočné v preskúmvanej veci opakovať účastníkom známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu. Prvostupňový súd pri preskúmvaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného postupoval dôsledne, reagoval vyčerpávajúcym spôsobom na všetky námietky účastníkov konania a vec správne posúdil aj po právnej stránke. S právnou argumentáciou prvostupňového súdu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

Námietka žalovaného, že pri bodoch 2, 4, 5, 6, a 7 žalobca vo svojej žiadosti nežiadal o poskytnutie informácií, ktoré má žalovaný ako povinná osoba k dispozícii, t.j. jej vnútorných predpisov, ale o poskytnutie novej informácie, a to právneho stanoviska, ktoré je potrebné spracovať na základe informácií vyplývajúcich zo všeobecne platných právnych predpisov a vnútorných predpisov povinnej osoby, odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že sa jedná o štandardné žiadosti o poskytnutie informácií vyplývajúce zo všeobecne platných právnych predpisov, resp. vnútorných predpisov žalovaného, čo bolo v konečnom dôsledku uvedené aj v preskúmvaných rozhodnutiach samotným žalovaným a preto, ak žalobca na sprístupnení týchto informácií trval a tieto mali byť aj podľa obsahu preskúmvaných rozhodnutí verejne prístupné na webovom sídle Univerzity Komenského v Bratislave, tak potom bolo povinnosťou žalovaného tieto informácie žalobcovi v adekvátnom rozsahu

poskytnúť v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z.. Dané informácie totižto mohli byť žalobcovi poskytnuté bez nutnosti ich vytvárania alebo spracovávania povinnou osobou. Rovnako to platí aj pre informáciu žiadanú v bode 1 žiadosti.

Z vyššie uvedeného nesporne vyplýva, že žalovaný pochybil, keď v zmysle § 7 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z. neposkytol žalobcovi informácie, o ktoré ho požiadal.

Najvyšší súd SR s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V ďalšom konaní správny orgán je viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.).

O náhrade trov súdneho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže si trovy odvolacieho konania neuplatnil a v súvislosti s odvolaním žalovaného mu ani žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú (§ 151 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.